

TV ARHEOLOG

urzica

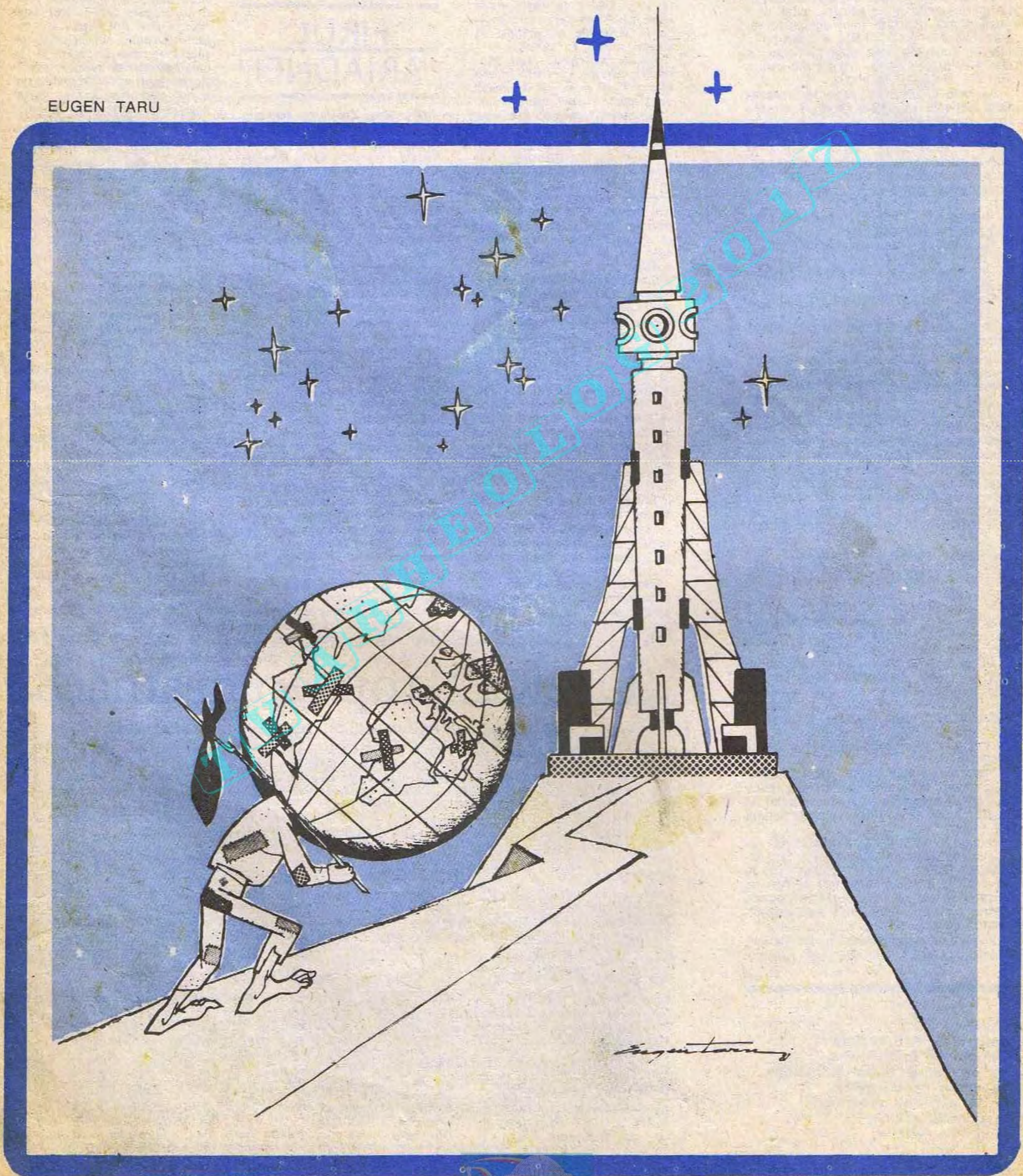
REVISTĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

EDITATĂ DE CONSILIUL CULTURII ȘI EDUCAȚIEI SOCIALISTE

11

ANUL XXXV (701) • 15 NOIEMBRIE 1983 • 16 PAGINI • 3 LEI

EUGEN TARU

CALVARUL

VASILE IS 2017

JOC?

CORNELIU VLAD

Să stai așa într-un fotoliu, confortabil instalat în fața televizorului, în propria-ți locuință și la un moment dat, pentru a pune capăt plictiselii ce te încearcă, să apeși pe un buton care trimite instantaneu o rachetă purtătoare de arme nucleare asupra, să zicem, unei banchize din apele reci din jurul Antarcticii, unde știi că se află adversarul tău. Tu aflându-te însă, de fapt, nu în propriul fotoliu, din propria-ți locuință, ci undeva pe un atol pierdut în apele calde ale Pacificului. După care, să te pui în situația celui de pe banchiză și să apeși pe un alt buton ripostând, tot nuclear, „primei loviturii”. După care... ș.a.m.d.

Desigur, e vorba de — să-i spunem — un joc. De un joc de societate, am putea fi înclinați să zicem, dar nu. Și nu numai pentru că, după cum vom vedea, el se poate juca și de unul singur. În orice caz, oricum l-am numi, jocul acesta „de-a războiul atomic”, firme producătoare de televizoare din câteva țări occidentale îl recomandă cu toată încrederea clienților. „Vreți să declanșați dumneavoastră personal cel de-al treilea război mondial?” — îi întreabă ademenitor pe telespectatorii britanici autorii instrucțiunilor de folosire a unui nou joc video, ce se străduiește să intre în modă. Textul acestui „mod de întrebuintare a butonului atomic (imaginar)” dă lămuriri detaliate eventualului manipulant. De pildă, cum să distrugi obiectivele cele mai importante ale presupusului inamic cu ajutorul avioanelor de bombardament B-1, purtătoare de arme nucleare. Sau, grație altui program, cum să faci față unui „atac lansat din spațiu”.

Agreabilă, deconectantă preocupare! Cei care au pus-o la cale s-au gândit fără îndoială la faptul că bietul om de rând în lumea contemporană se plictisește de moarte în fața televi-

zorului care-i prezintă secvențe atât de liniștitoare, de adormitoare, cum ar fi bunăoară cele privind războaiele — atât de reale — desfășurate sub ochii noștri în Orientul Mijlociu, în America Centrală, în alte zone ale lumii, sau cele privind situația dramatică a milioanele de oameni care mor anual pe această planetă din cauza foametei. Și atunci, pentru a ieși puțin din rutină, din plictis, din loc comun, firma animatoare propune pe micul ecran altceva. Mai interesant, mai „viu”: dezastrul atomic (ce-i drept e drept, imaginar).

În fond — gândesc probabil autorii acestui gen de joc — de ce ar trebui oamenii să ia cunoștință, seară de seară, de amplele acțiuni pentru pace și dezarmare ce se succed zilnic pe toate meridianele globului, de ce ar trebui să ia cunoștință de inițiativele, demersurile, eforturile făcute de oamenii politici lucizi pentru oprirea cursei înarmărilor și trecerea, în sfârșit, la dezarmare? Când, iată, cu un „joc al celui de-al treilea război mondial”, variantă video, se pot petrece ore atât de plăcute!

Cu „jocuri” de genul celui implantat acum în televizor se mai îndeletnicesc, dar ca ocupație serioasă, și oameni serioși — din statele majore ale armatelor unor țări. Războiul nuclear simulat de ei se bazează pe date reale, pe situația de fapt din cîmpul înarmărilor în lume. Iar concluziile trase conțin, toate, statistici în care numărul victimelor unui asemenea joc imaginar transformat în realitate ar fi de ordinul sutelor de milioane de morți.

Iată de ce amuzantul joc video „de-a al treilea război mondial” nu mai poate fi deloc categorisit drept un nevinovat joc de societate, ci un joc împotriva societății. A întregii societăți umane.

PAMFLET

SOCLUL

FĂRĂ

STATUIE

NICOLAE DRAGOȘ

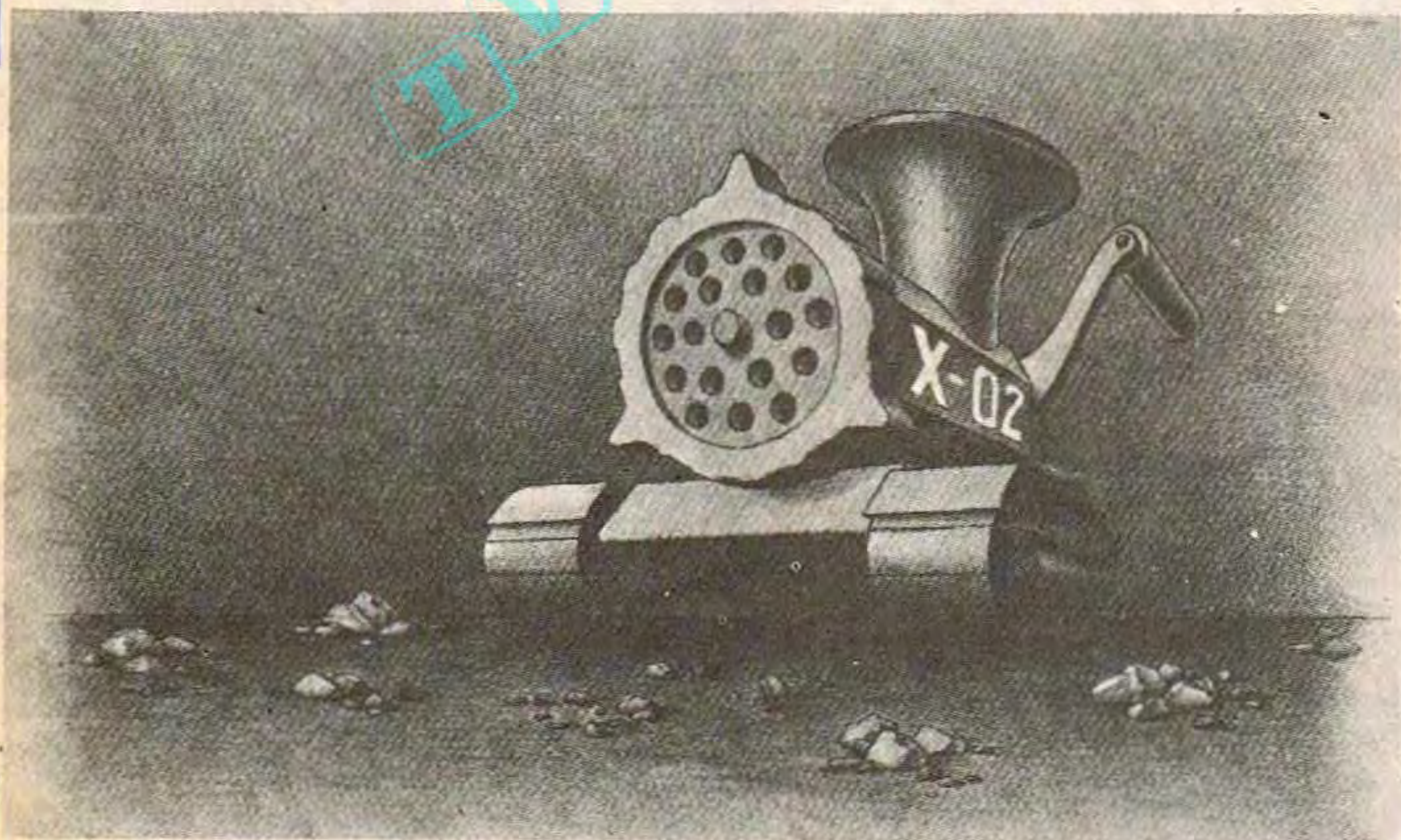
Cum s-ar mai putea putea să fii om când ești lichea, ce minune să se-ntîmple când în locul de sub tîmple e pustiul de pe lume care nu se poate spune?

Plin de ifose, fudul, crede a nu fi destul că prin vorbele-i deșarte a ajuns așa departe (cam pe-acolo unde nu-i mai nimic de capul lui)

Mic la vorbă și peltic stă pe-o soartă de nimic și-și lățește-n chip și fel golul care zace-n el.

Ca să-l crezi că-i foarte drept bate ca-ntr-o ușă-n piept chiar cu pumnii dumnealui sari, vecine, să-i descui cată cheie pe măsură nu-l lăsa, nu vezi că-ndură că pe soclul unde-i pus (soclul, drept!, zidit cu gust) orice faci nu vezi un bust ci doar cocoțate sus, spînzurate, la-ntîmplare, se văd doar două picioare, tot ce are mai virtos: „Sari vecine, dă-le jos!”

Mort e soclul de rușine că nu s-ar putea putea să fii om când ești lichea.

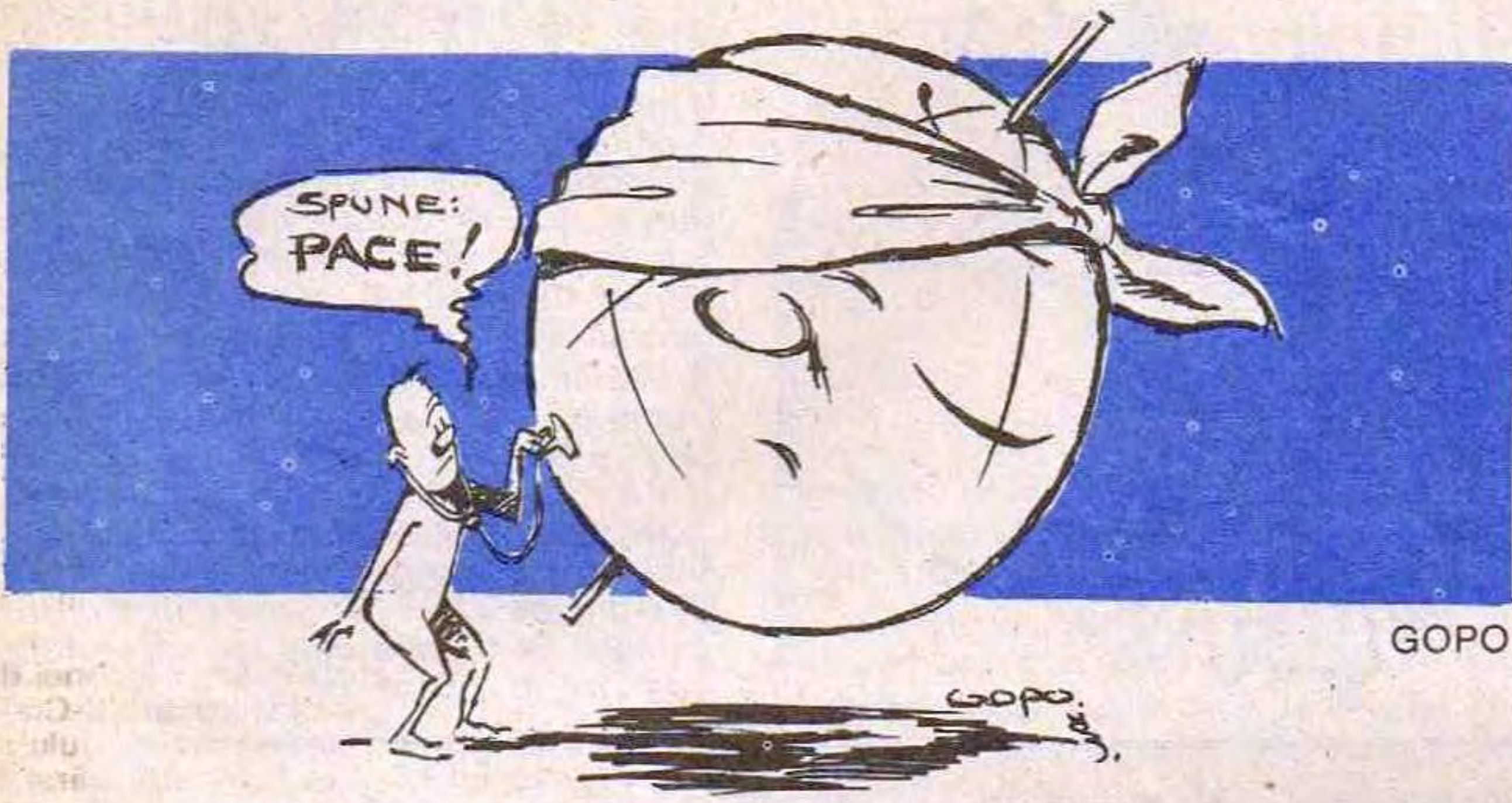

DRAGOȘ ANTON

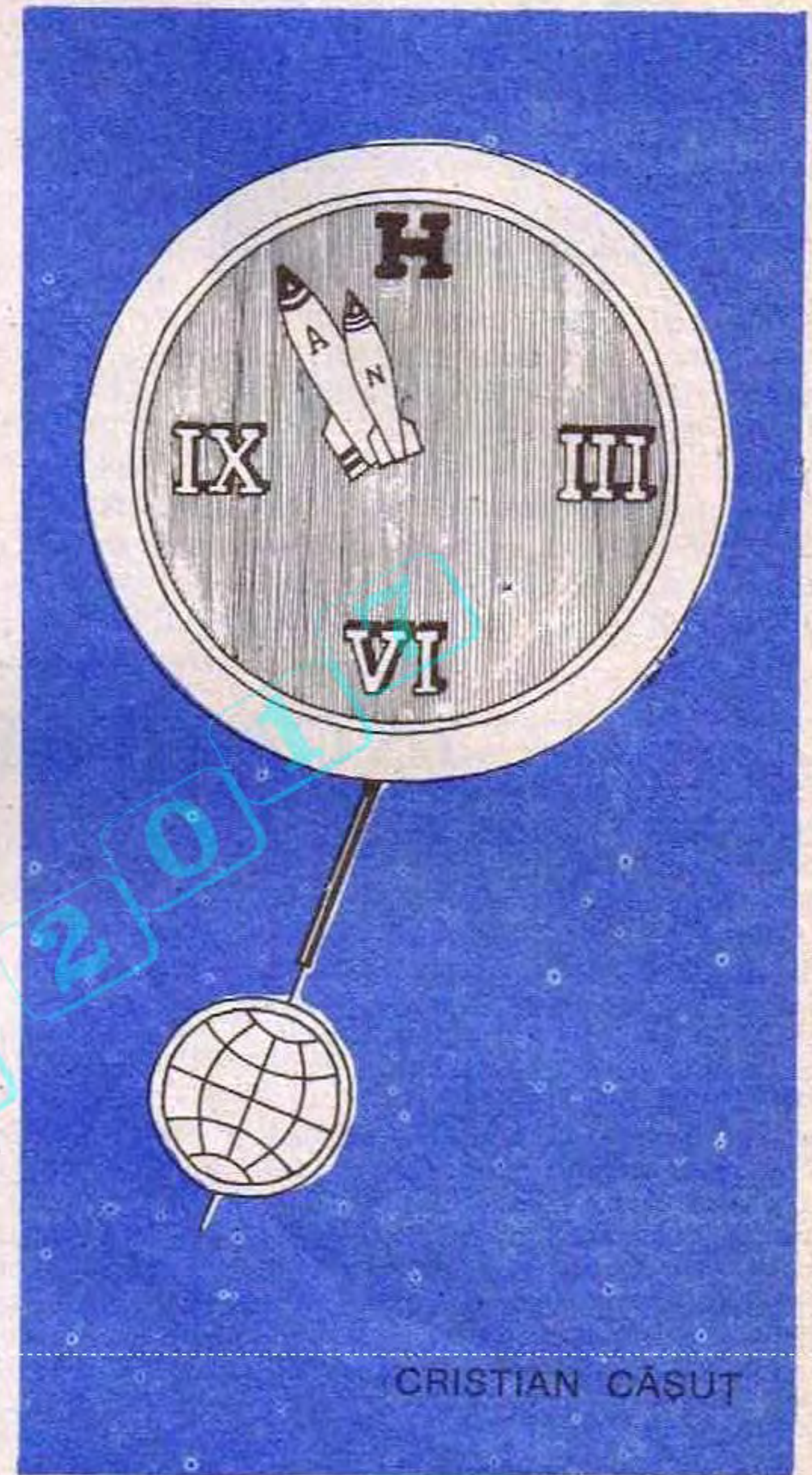

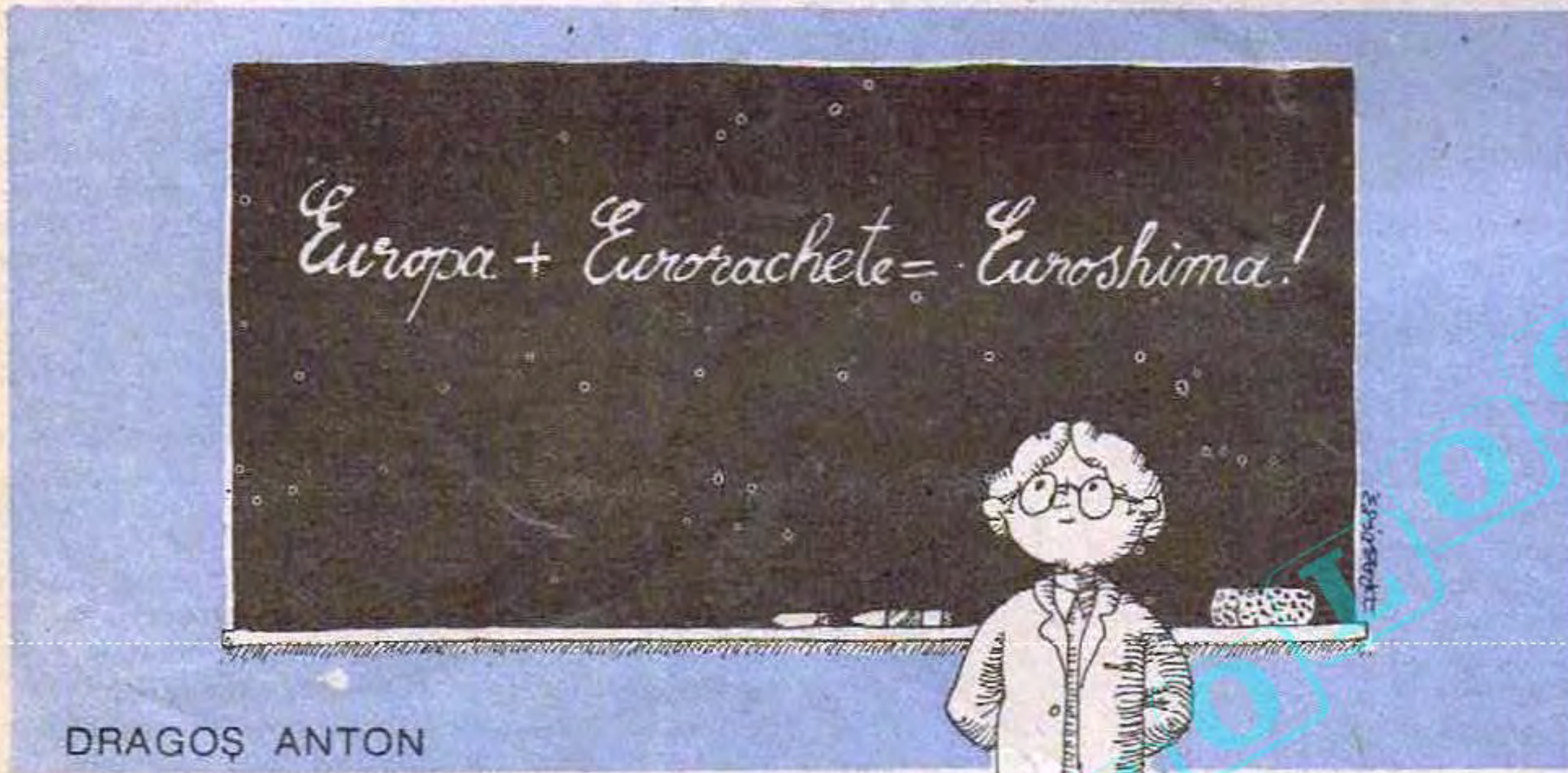
ԵՐԵՎԱՆԻ ԲԵՆԵՐԻՔՆԵՐԻ ԲԵՆԵՐԻՔՆԵՐԻ
Refrații
 ԵՐԵՎԱՆԻ ԲԵՆԵՐԻՔՆԵՐԻ ԲԵՆԵՐԻՔՆԵՐԻ

GOPO

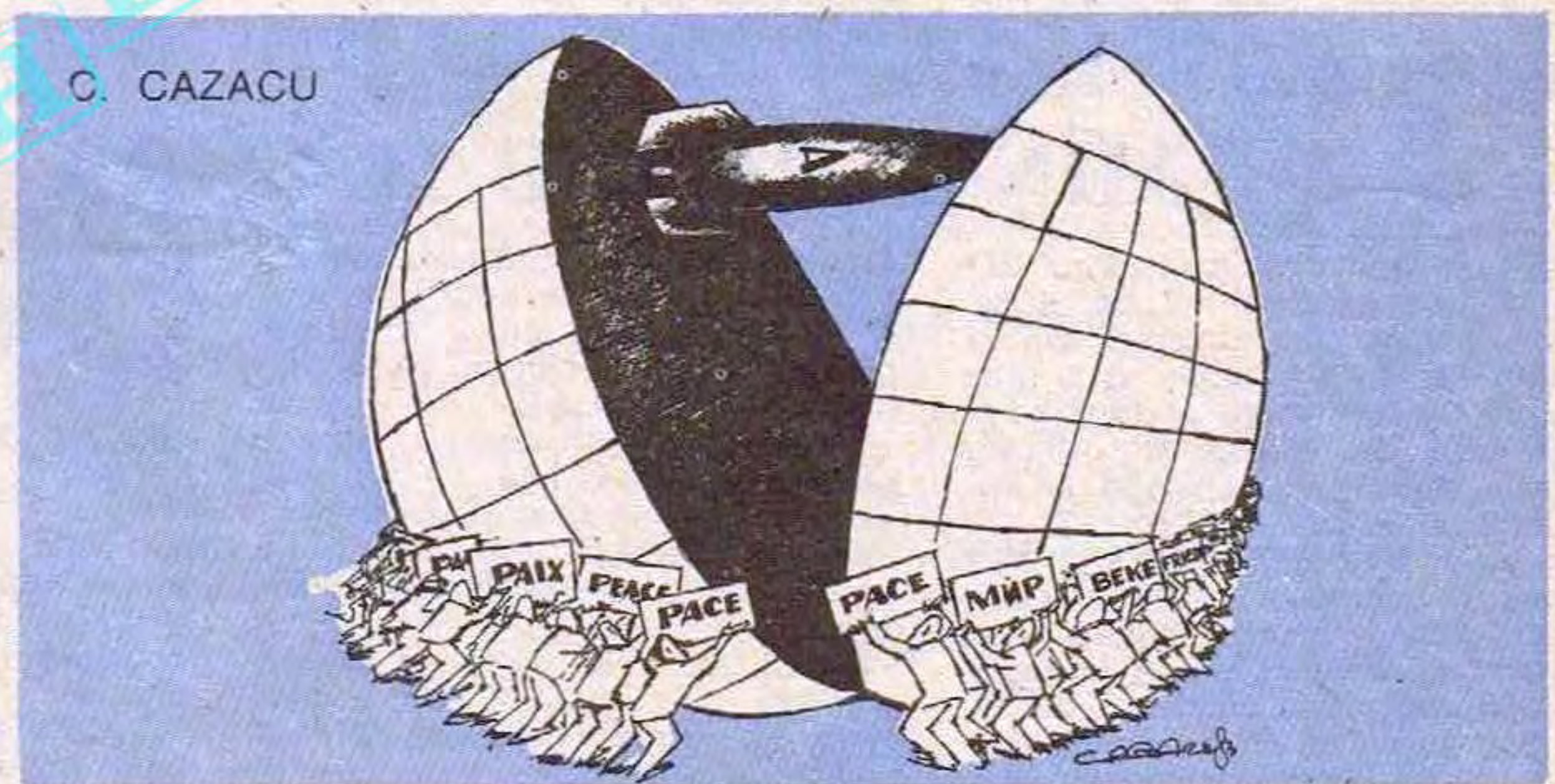
CRISTIAN CĂSUȚ

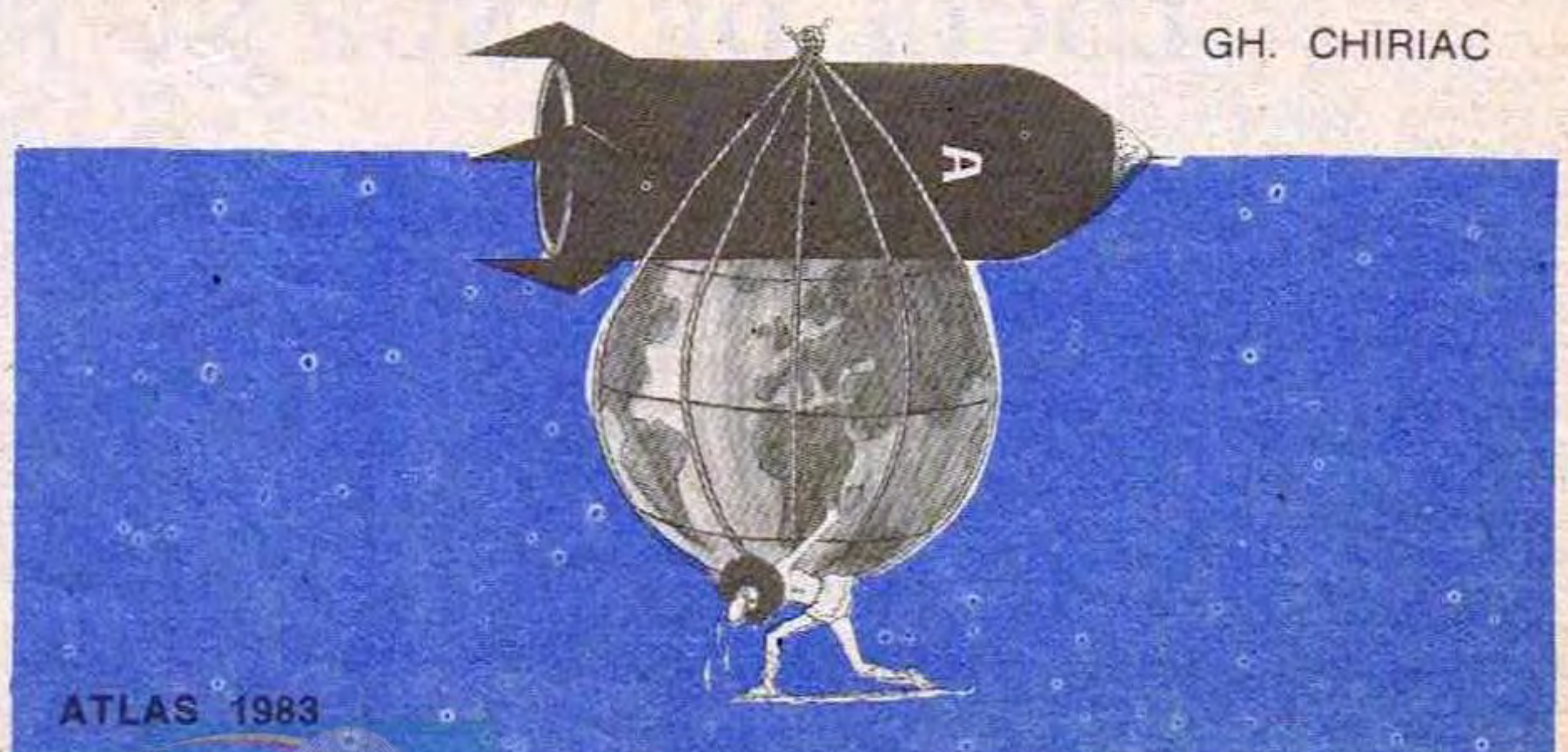
DRAGOȘ ANTON

O. COVACI

C. CAZACU

GH. CHIRIAC

ATLAS 1983

AUREL STORIN

FABULA LEULUI

Un leu cu patru labe de leu —
Ce i-a venit într-o zi, din senin?
Să dea concurs la un muzeu,
Pentru stilul florentin.

Experții în mobilier de stil
Se cutremurau de încântare
Și-l notau, într-un consens subtil,
C-un punct peste nota cea mai mare...

Dar a venit ursul
Și-a luat concursul...

MORALA poate intrigă,
Sau poate să nu știu eu...
Dar ce concurs se mai câștigă
Astăzi, cu un singur leu?

FABULA RÎSULUI

Un ris — felină nonconformistă —
Fără relații și fără protector,
A mușcat într-o zi un director
Al unui teatru de revistă...

Nu s-a auzit în pădure nici „pis”.
Brazilii foșneau ușor, dar empiric;
Și omului, înveterat satiric,
I s-a tras moartea de la un ris...

Colegii, împietriți de vestea tristă
(Vinătorească sau adevărată),
L-au condamnat pe ris ca niciodată
Să nu mai calce-n teatrul de revistă...

MORALA-i bună pentru vinător:
De oameni, spre a-i proteja de fiare
Să ne-ngrijim și în continuare
Avem directori, dar n-avem umor.

FABULA PIXULUI

Două pixuri cu pastă
Acum, când cerneala se află-n declin,
Discutau despre această
Ciudățenie de destin;

— Deși ne-am născut gemene,
La Flăro, în schimbul de dimineață,
Cum poate să nu semene
Drumul nostru în viață!

Tu ești unealta care-a născut
Un studiu profund, cu expresie clară,
Iar eu încrucșez de la-nceput
Texte din alea, de muzică ușoară...

Tu ți-ai făcut stăpînul vestit
Deși era necunoscut pînă ieri,
Iar eu mi-am investit
Toată pasta într-un, textier.

Mai bine mă făceam cerneală!
Oare asta-i morală?

MORALA ar fi, judecînd mai elastic,
(Am mai spus-o și-n alte dați)
Că și-n lumea banalelor pixuri de plastic
Funcționează prejudecăți;
Destinul succesului sau al chixului
Nu se află în profunzimea pixului!

Cu DRAGOȘ VICOL călători prin tinerețe

Ne-am cunoscut în noiembrie 1941. Venisem de pe front trimiși la Școala militară de ofițeri în rezervă de la Ploiești. Era o dimineață luminoasă de toamnă tirzie, la ora raportului, cînd glasul tunător al locotenentului instructor a strigat un nume care mi-a adus în minte ceva despre un paradis rămas departe, în urmă, în lumea revistelor literare unde publicasem versuri și eu și cel care, încetăramat în straie de ostaș, răspunsese: Prezent! la chemarea comandantului: **Dragoș Vicol!** Numele îmi era cunoscut din paginile **Universului literar** și ale **Curentului literar**, unde din cînd în cînd numele noastre încercau să-și facă loc.

Cînd ni s-a dat repaos, m-am dus la el și l-am întrebat: „Domnule elev, sînteți Dragoș Vicol?” „Da, dar de ce mă întrebați? Mă cunoașteți de undeva?” „Dacă sînteți poetul Dragoș Vicol, atunci din paginile revistelor literare”. „Dar dumneavoastră cine sînteți?” I-am spus numele, am descoperit că eram cazați în același dormitor și cît timp am rămas la Școala militară am fost nedespărțiți. Dar asta n-a durat mult. El a fost pedepsit cu trimiterea înapoi pe front, pentru că, fiind selecționat pentru o școală militară în Germania și refuzînd, a tras destule ponoase, iar eu am fost respins la vizita medicală.

Ne-am reîntîlnit tîrziu, după război. El era scriitor afirmat, publicase destule volume, eu întîrziem prin

Invocație

Doamne, scot o carte iar.
Ca s-apară cronici bune,
fă-mă două luni măcar
ceva ștab la Uniune
sau la Fondul Literar...

Apropo de unii cîntăreți de pe micul ecran

De multă vreme conștiința-mi pune
o întrebare dreaptă, dar și-atroce:
„De ce nu cînti la Televiziune,
că doar și tu... n-ai nici un pic de voce?”

Lui Radu Cîrneci pentru volumul „Umbra femeii”

Au zvonit mișeii
(printre alte chestii)
că „Umbra femeii”
nu-i umbra... nevastă!

Antiteză

Amicul meu ajunsese mare.
Eu am rămas așa cum știm:
el are sfinți și-n călindare,
iar eu nici la... Ierusalim...

Epigramă de chiuitură

Uiuiu pe dealul goll
lei șopîrla,
o treci gîrla,

Desen de Al. Clenciu

atelierele Institutelor de proiectare. Reintors în breaslă am reînnoțit o prietenie începută în cazarma din Ploiești. Ce suflet ales, ce inimă prietenească și cite amintiri ni s-au împletit în acești ultimi ani! La cite șezători literare n-am participat, cite drumuri n-am făcut împreună. Improviză epigrame, povestea neobosit din scînteietoarele farse ale lui Nicolae Tăutu, pe care intenționa să le adune într-o carte ca să le salveze de la risipire. La nu știu care șezătoare literară, chiar în ziua cînd îi apăruse volumul „Satul cu oameni frumoși” i-am adresat o epigramă:

Mi-a ripostat un om din satul lui,
Dar cărui jur, că nu-i lipsea umorul:
„La noi în sat sîntem frumoși cu toții,
Excepție făcea doar autorul”.

Într-o carte la care lucrez de mai mulți ani, o carte de amintiri, o istorie a bucuriilor și amărăciunilor mele „Dragii mei contemporani”, Dragoș Vicol ocupă un capitol în care sufletul nobil și generos al plecatului meu prieten va înflori pentru cei care nu l-au cunoscut și care nu știu cite mirezme au adiat prin inima lui dăruită cu generozitate mai ales prietenilor. Dacă ar fi să amintim doar că numele lui Nicolae Labiș a fost mai întîi așezat în paginile unei gazete bucovinene de către Dragoș Vicol...

ION LARIAN POSTOLACHE

o treci gîrla și-o răsură
și-o depui la Editură...
Iar pe la sfîrșitul lunii
însfaci Premiul Uniunii!

Unui premiat

Fu premiat la Uniune,
la Academie, la fel,
deși știa o-ntreagă lume
că „opera” n-a scris-o el...

Și-atunci, de ce?
— Cinel, cinel...

Lui Paul Georgescu autorul volumului „Coborînd”

Citindu-i, dacă se întîmplă, cartea
cu acest titlu oarecum ciudat,
nū-ntreabă nimenea de ce coboară,
ci toți se-ntreabă... cum o fi urcat...

Reflecție

Astăzi judecata de valoare
are-un foarte-original tipic:
scriitorul e cu-ațit mai mare
cu cît... n-a prea publicat nimic!

Fănuș Neagu la mare

Îmi tot pun o întrebare
al cărei răspuns îmi scapă:
de ce-o fi intrînd în mare
cînd în mare-i... numai apă?

RÎSUL CA EXCEPȚIE

Mă gândeam, citind cartea lui Dan Plăeșu, „Colecționarul de excepții”, apărută de curând la editura ieșeană „Junimea”, de ce trebuie să ne pierdem adesea vremea — și nervii! — cu cărți de umor fără nici un pic de haz (nu dau exemple căci nu-mi stă în caracter și, pe urmă, lista ar fi plicticoasă de lungă...) când se poate scrie, măi fraților, și cu vervă, inteligență și spirit de observație. Păi cam asta face Dan Plăeșu, dacă stau să mă scot, și tocmai de aceea m-am gândit să vă recomand carticica lui de 160 de pagini care, pe lângă faptul că are haz, e și scurtă, iar schițele nu depășesc două-trei file. O fi observat omul că umorul — copil pribeag, o știe toată lumea! — nu suportă des-

fășurările pe întinderi mari; că, cu alte cuvinte, căscatul, cel mai redutabil adversar al rîsului, se și instalează cum ai trecut de spațiul citorva pagini plate.

Iată, de pildă, titlul. O problemă în toată regula! Cum vine asta **colecționar de excepții**? Excepția e ceva rar, nu se găsește pe toate drumurile, dar Vasilescu, de la strungărie, are el damblaua asta: colecționează excepții. Umbă toată ziua cu un carnețel la el unde notează tot ce i se pare vrednic de colecționat: mașina directorului parcată în ciuda semnului de interdicție, intrarea fastuoasă a fabricii pe unde au acces numai cadrele de conducere, lipsa sistematică a directorului de la ședințe și altele de felul acesta. Periculoasă colecție, îți vine să gîndești! Și asta pentru că, nu știu cum se face, dar parcă toate **exponatele** bat numai într-o singură parte... Mai mult decât atât, Vasilescu vrea să organizeze — firește, cu sprijinul conducerii — o expoziție cu excepțiile întîlnite de el în întreprindere. Directorul, veritabil om de **excepție**, i-o taie însă scurt: dacă nu se potolește, se va trezi aruncat cine știe unde... Și-atunci, n-o să credeți, dar strungarul Vasilescu se hotărăște să comită un act de excepție: la cuvîntul la prima adunare generală și dă pe față toată... colecția. Rezultatul: directorul o încurcă și e trecut la munca de jos, cum se cuvenea! Că mă și gândeam: oare cum va reuși noul director să-i șterpelească lui Vasilescu carnețelul? Asta scriitorul nu ne-o mai spune. Ba, te pomenești că directorul nou va fi atât de cinstit încît Vasilescu se va vedea nevoit să renunțe din proprie inițiativă la

carnețel... Deh, în domeniul **excepțiilor** nimic nu-i de mirare.

Tot excepții sînt și cei doi funcționari eleganți care-și petrec aproape întregul an la Tokio și, respectiv, Hamburg, dar acum călătoresc cu trenul la... Pitulații Vechi ca să contracteze niște piulițe speciale. Chestie groasă, ce să mai vorbim! Dar locuitorii blocului din schița „Despre o anume fericire”? Să vedeți aștia ce mai excepții! Tovarășa Tanța de la etajul doi răspunde de hîrtie și a dotat imobilul cu un container instalat jos, la intrare. Toți locatarii își fac o datorie sacră din a-l umple (sînt adunate mai ales tichetele de autobuz ori tramvai), altul, Grigore e responsabil cu textilele, în vreme ce metalele le adună copiii de școală, așezîndu-le nu oricum, ci pe elemente, ca în tabelul lui Mendeleev... De problema energiei răspunde tovarășa Sanda, care îndatorire și-o face atât de bine încît nu se mai consumă aproape deloc curent. În sfîrșit, ce să spun, fericire mare! Lipsește însă din abordarea scriitorului problema **virstei a treia**, adică celea nu ni se spune cum a reușit colectivul să stimuleze activitatea bătrînilor, foarte utili în orice societate, ca să nu zic indispensabili! Glumesc, desigur, dar de ce nu așa face-o, cînd Dan Plăeșu însuși glumește pe 160 de pagini? Unele bucăți, e drept, sînt prea evident moralizatoare și cititorul va zîmbi doar, discret, din colțul gurii. Dar, la urma urmelor, nici prea mult rîs nu-i bun!

DUMITRU RADU POPA

QUI-PRO-QUO-URI CINEMATOGRAFICE

„Mult mai de preț e iubirea”

Oricui i se poate întîmpla — nu-i așa? — să cîștige o sută de mii de lei la Loto 1, la Loto 2, la Loz în plic sau la oricare dintre celelalte formule de cheltuială și cîștiguri ale sistemului Loto-Prinosport. Oricui i se poate întîmpla, cu afit mai mult unei fețițe frumoase, cumînți și înțelepte, care știe la fel de bine ca noi toți că „bani nu aduc fericirea” și că „mult mai de preț e iubirea”, opinie împărtășită dealtfel și de scenaristii Nicolae Țic și Dan Marcoci, acesta din urmă și regizor, pe post de debutant în cinema, așa cum eroina filmului lor, frumoasă, cuminte și înțeleaptă, debutează în viață cu o sută de mii de lei, cîștigați tocmai pe cînd se plimba nonșalant cu bicicleta printr-un oraș fruntaș (nu se știe care, dar asta nu are prea mare importanță), un oraș fruntaș, zic, într-ale cîștigurilor la Loto. După întîmplarea asta simplă, posibilă oricui, fețița frumoasă, cuminte și înțeleaptă își părăsește orașul de baștină și pleacă într-un oraș mai mare (nu se știe care, dar asta nu are prea mare importanță, deși căminele de fete sînt — zice-se — în Dămăroaia iar cabinetele telefonice lângă prea cunoscutul Palat al Telefoanelor), pentru a-și cîștiga existența pe cont propriu, convinsă de faptul că banii nu aduc fericirea, convingere împărtășită dealtfel, cum spuneam, de noi toți, de scenaristi și regizori. În orașul acesta mai mare, oricui i se poate întîmpla — nu-i așa? — să găsească imediat un apartament (mai ales pentru că banii tot nu aduc fericirea) într-un ditamai bloc nou-nouț, un apartament modern și aerisit, a cărui singură mobilă este... viitorul soț, un băiat frumos, cuminte și înțelept, care tocmai se bărbiereste, în baie, cînd fata vine să-și ia în folosință spațiul locativ. Ceea ce urmează în filmul **Mult mai de preț e iubirea** are mai puțină importanță. Viitorul soț are încă o logodnică spectaculoasă care, oricui i se poate întîmpla — nu-i așa? —, încearcă să-l mai păstreze puțin (deși pînă și ea știe că mult mai de preț e iubirea), camerele din apartamentul celor doi colocatari, viitor soț și soție (nu numai în film, ci și în viață) sînt mobilate peste noapte cu o mobilă pe care oricui i se poate întîmpla — nu-i așa? — s-o găsească la tot pasul, altfel totul se îndreaptă neclintit spre happy-end, pînă și viitorul soț, care a învățat între timp că la o cerere în căsătorie nu te poți prezenta decît cu cravată și cu o sticlă de șampanie, găsite, oricui i se poate întîmpla — nu-i așa? —, fără prea multe probleme. Cam acesta ar fi recentul film românesc **Mult mai de preț e iubirea**, povestea în sine fiind mai puțin veselă — e drept — decît ne-am străduit noi a o face (zadarnic, desigur) pentru cititorii revistei „Urzica”. În rest, scenariul nu mai cuprinde decît povestea unei sectante de duzină, care năvălește prin casele oamenilor pentru a da de gustul unui pahar de vin în schimbul unor horoscoape plictisite și afumate, povestea lui Bică, milițianul, care-l cunoaște pe Freud mai mult decît din vedere, și alte cîteva poveștioare, cu aviatori, culturologi și apicultori (chestia aceea cu aviatorul plecat la un congres de apicultură chiar că n-am înțeles-o, dar asta nu are prea mare importanță)... Morala este una, și pentru toți, fie ei cîștigători la Loto, ingineri, aviatori, logodnice, culturologi, apicultori sau spectatori: mult mai de preț e iubirea. Pe post de cîștigătoare la Loto și de fată frumoasă, cuminte și înțeleaptă este Rodica Negrea, și tinăra actriță este literalmente cuceritoare. Pe post de viitor (și de prezent) soț este Dinu Manolache, și tinărul actor are tot ce-i trebuie pentru a desena ingenuitatea și puritatea sufletească a personajului. Mai joacă în film Leopoldina Bălanuță (într-un mic recital), Ion Besoiu (așîderea), Iulia Boroș și alții, nu chiar toți convinși că mult mai de preț e iubirea... Cam pe aici ar fi, în linii mari, și problema filmului acesta, care se urmărește cu plăcere și care își propune prin voit-frumoasele situații aduse pe ecran, prin voit-frumoasele personaje și prin voit-frumoasele rezolvări din final să combată urîtul din oameni; cam pe aici ar fi problema: viața nu-i tocmai ca în filme... Chiar dacă — sau tocmai pentru că — banii nu aduc fericirea...

CĂLIN CĂLIMAN

ALE EPIGRAMEI VALURI

Dacă pentru unii autori epigrama este un joc al spiritului, pentru Constantin Monea e doar o joacă, evident, sub aspectul lipsei de aplicare și de aplicație cu care e abordată de către autor. Carticica sa de „Epigrame” suferă de o netratabilă formă de anemie. Nu este prezentă nici măcar acea șlefuire elementară pe care trebuie s-o reclame versul aruncat în lume. Autorul rimează „sensul” cu „universul”, „meșteșugul” cu „diamantul” și „integru” cu „Imperiu”. Ritmurile schioapătă sau prezintă rupturi. Expresia literar-artistică e deficitară, nu rar punîndu-ni-se în față versuri ca acestea: „— Sensul poeziei tale/ Ce pretinzi că nu e plată”; „Că jumătatea lor tu ești”; „Cincizeci de încercări, băgai de seamă”; „Iar la sfîrșit, mare, sonor,/ Semnă: (aportu-i de-autor)”. Cum s-o fi semnînd sonor?

Dar mai grav e cazul unui catren care nu se supune nici chiar gramaticii: „Cînd autor văzui că-i Grosu/ Gîndi: care-mi va fi folosu/ Dar am avut o presimțire.../ Cînd îl citii, era... subțire.” Sublinierile ne aparțin și vorba cuiva — asta e!

Lăsînd în pace forma — pe care, de fapt, autorul n-o lasă în pace — să testăm conținutul. Remarcăm strofe banale, vetuste, confuze sau lipsite de poante. O definiție a epigramei: „Pe înaltul cer al minții/ Epigrama-i o știință/ Care-n duh are părintu,/ Iar în rîst, este femeie.” Cum adică „în

rest”? Legătura dintre ultimele două versuri e de domeniul misterului. Alta, intitulată „Prostia”: „O boală grea și fără leac,/ Și-o duce, parcă-ar fi un fleac.” Cine o duce, e alt mister.

Cititorii care s-au ars cu cartea lui C. Monea, se pot răcori cu cea a lui Ion Grigore. Bătrînul și înțeleptul profesor emerit face cînte ne numai Ploieștiului și matematicii, ci și epigramei românești, pe care o practică cu o seamă de rezultate de-a drupul antologice.

Mărturisesc sincer că mostrele care urmează, au fost extrase prin deschiderea la întîmplare a filelor cărții: „Privesc spre lac, în lumină;/ Ia uite ce idei moderne./ Și-a construit acoperiș/ Doar din rezervele interne.” (Lacul, iarna). Sau: „De fleacuri se ocupă ea:/ Copii, servicii, etcetera./ Iar el de treburi mai înalte/ Ca fotbalul și celelalte”. (Diviziunea muncii). Și încă una: „La Luvru — ajuns în sfîrșit/ Și cînd văzu pe Venus, zina,/ Precum era obișnuit,/ Și ei îi spuse: „săru'mina!” (Lingușitorul la Luvru).

Ion Grigore a făcut un dar plăcut cititorului de umor. Să-i mulțumim și să-i pretîndem și altele.

GIUSEPPE NAVARRA

PETRU PETRARIU

PALMARES INTERNATIONAL

Dacă pentru unii toamna se numără bobocii, roadele și premiile, pentru Ștefan Popa-Popas nu există un sezon anume, fiindcă el este mai mereu — de câțiva ani încoace — într-unul bogat care nu ține cont de anotimpuri. De curând — chiar în prag de toamnă — tânărul Popas a recoltat noi premii în străinătate. Cel mai prielnic relief pentru el pare a fi cel francez, fiindcă acolo a dobândit (iarăși!) Marele Premiu F.I.A.—Paris, acordat de U.N.E.S.C.O., Marele premiu al Festivalului de la Confolens, premiul I al Festivalului de la Chasseneille, premiul special al juriului acordat de Festivalul din La Rochelle. O altă țară de la Mediterana, Turcia, prin Salonul internațional al caricaturii de la Istanbul, acordându-i un premiu, candidează cu sorți de izbândă pentru recunoașterea deplină a talentului nostru grafician. Ștefan Popa—Popas.

Tot într-o țară de la Mediterana, Italia, Constantin Ciosu a urcat turnul de la Tolentino, spre cea mai înaltă treaptă, adică a obținut Premiul întâi „Cesare Marcorelli” aici unde și alți români și-au scris numele la diferite... nivele. Printre cei remarcăți la același concurs se numără și Ștefan Boroș-Tety.

În schimb, numele lui Constantin Pavel a trecut oceanul, în Canada, unde figurează în dreptul unui premiu asemănător (tot întâi), la Montreal.

De la an la an (în 1983, în special), continentele lunecă mai lin fiind prea ispitite de hazul românesc.

M.T.

LAURENȚIU CERNEȚ

Primul trimestru

Proza lui Laurențiu Cernete aparține, în cea mai mare măsură, categoriei comicului, fiind o proză de observație deglăzită. Universul mărunț, condiția insului mijlociu, chiar obscur, formează câmpul investigațiilor prozatorului. Cu mici excepții, scrierile sale cultivă un umor docil și savuros, fără causticitate ostentativă.

Recentul roman, **Primul trimestru**, publicat de editura timișoreană „Facla”, fără să se depărteze prea mult de contextul comic-satiric de care vorbeam, încearcă să surprindă nelineștile unui tânăr profesor repartizat într-un sat, Uluca. Profesorul, Haralambie Mușat, abordează un teritoriu inedit pentru un orășean și de aici unele situații comice în care este introdus, fondul romanului fiind de observație socio-morală. Avem de a face cu un fel de jurnal în care protagonistul își înregistrează „aventura” rurală, dar în același timp reflecțiile generate de experiența prin care trece.

Mai întâi lumea în care intra, într-un extras caricatural, îi e prezentată de la gară, din momentul în care coboară din tren șeful stației, Aliodor Pistricea și soția sa Atena Pistricea (atenție la nume) îi descriu peisajul moral al satului, de la primar și președintele ceapeului la colegii din corpul didactic. Bineînțeles satul este prezentat ca un teritoriu în care orice principiu etic s-a atrofiat și-n care se va simți ca un exilat. I se mai spune că fostul profesor, ce venise înaintea lui, Ion Dobrotescu, și care încercase să schimbe lumea, dezertase fără urme. Acest Dobrotescu, despre care i se va vorbi mereu, devine în carte un fel de alter ego al lui Haralambie Mușat, un fel de raisonneur nevăzut. Până la urmă Mușat, după ce trece prin situații comice și dramatice în același timp, începe să se integreze în universul rural, începe să-și găsească un echilibru, nu mai înainte de a plăti un tribut contrastelor prin care trece.

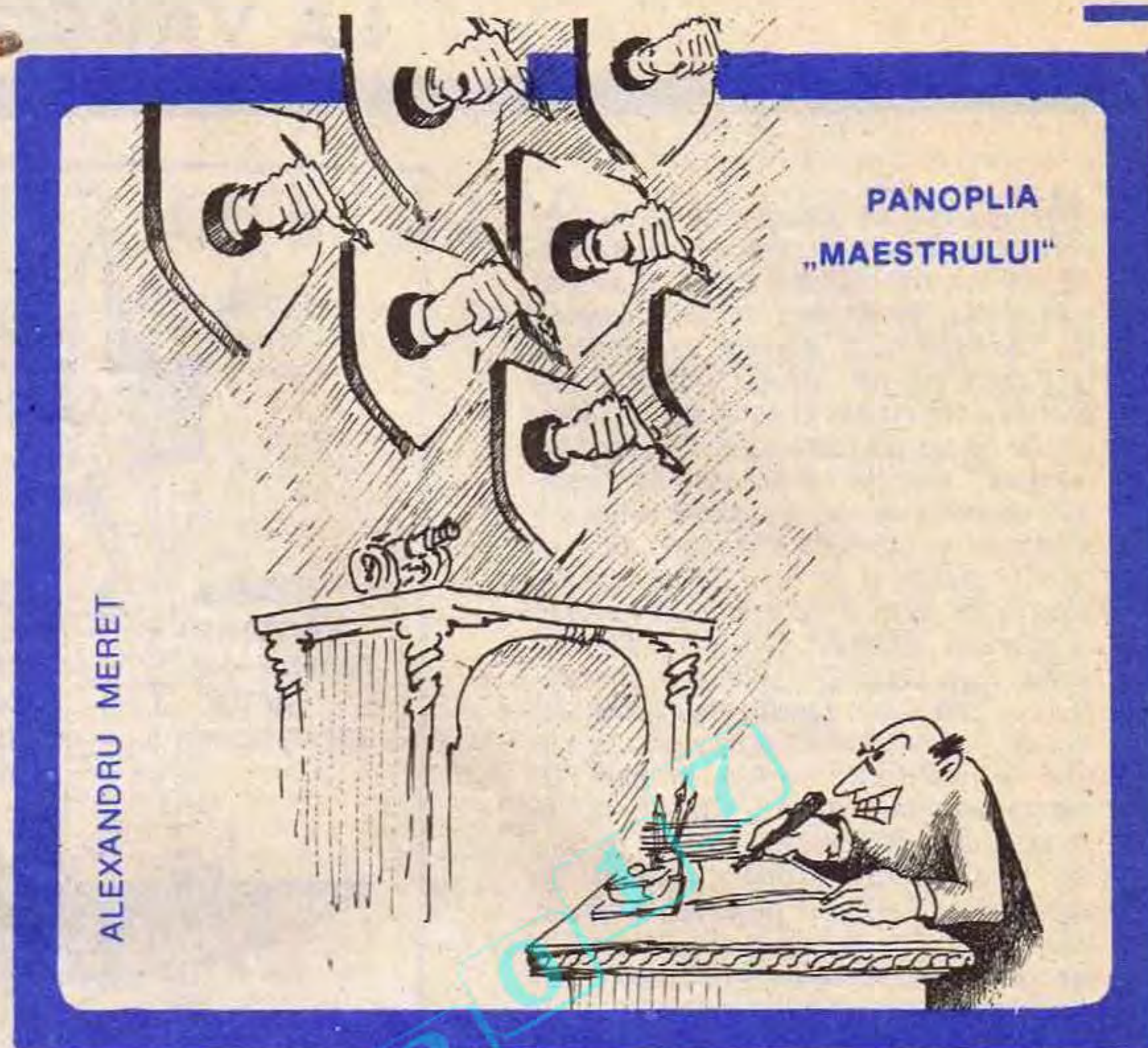
În romanul **Primul trimestru** (în care acțiunea ține doar un trimestru școlar), scenele comice sînt generate de situațiile prin care trec eroii, tot jocul narațiunii fiind un comic de comportament. Mai toate personajele au nume ce stîrnesc risul: Visalton Petrache, Victor Perța, Coca Pașare, Adolf Cînteză etc. Oamenii sînt cunoscuți, în sat, numai după porecle. Niciunul nu strălucește, cu excepția lui Moș Babă, gazda profesorului, prin calități care să-l scoată din anonim, deși, unul din ei intră deliberat în conflict cu opinia publică; un profesor, Laie Ionescu se căsătorește, neștinând seama de constrîngerea morală la care e supus, cu o țigancă, Editana. În această lume fără preocupări organizat intelectuale se pronunță contrastant nume de personaje celebre ca Madame Bovary sau se fac teorii asupra existenței.

Eroul cărții nu reușește decît în final să se apropie de oamenii din Uluca, pe care îi ia așa cum sînt, observînd că schimbarea etică a mediului nu se poate realiza decît cu mult tact și cu acțiuni venite din interior, nu prin măsuri dictate din afara universului lor comportamental.

Fără să fie cea mai bună carte a autorului, romanul **Primul trimestru** se înscrie în seria celor anterioare, excelînd însă prin portrete și instantanee comice.

Roman, Editura Facla, 1983

EMIL MANU

FOTBAL LA „BOEMA“

KITSCH-UL MINUT CU MINUT

...Ei ar trebui să fie unsprezece fotbaliști, plus o rezervă, aflați în cantonament la o cabană. Pe scenă, cu rezervă cu tot, sînt zece. Pesemne s-a dat și aici un cartonaș roșu! Ele sînt îngrijitoarea cabanei, poștărița, nevasta maseur-ului, plus fetele din corpul de balet al teatrului, un fel de echipă feminină de fotbal între un El nr. 1 (vedeta echipei) și o Ea nr. 1 (îngrijitoarea) se infiripă o idilă nr. 1, fapt ce se repetă și în cazul unui El nr. 2 (rezerva) și al unei Ea nr. 2 (poștărița). În idila nr. 1 intervine un El nr. 3 (antrenorul secund) care îi sugerează primului El că Ea nr. 1 ar fi cochetat în pădure cu El nr. 4 (alt fotbalist). Din străfundurile complexe ale lui El nr. 1 izbucnește, uman, gelozia. Și așa tocmai în ziua cînd El nr. 5 (antrenorul principal) împlinește 50 de ani și cînd, pentru a sărbători evenimentul în cantonament este invitat cu nai cu tot Radu Simion! El, nr. 1, pradă sentimentului devastator, vrea să fugă din cantonament, un lucru urît, un hybris de-a dreptul, pentru care zeii nu-l iartă și-l accidentează pe un El mai micuț (nr. 0, să zicem), copilul maseur-ului care alergase după El nr. 1, implorîndu-l să nu plece. Slavă zeilor, accidentul nu e mortal, o dovadă fiind și risul discret care-i infundă pe interpreți cînd El nr. 1 apare răvășit, anunțînd grozăvia. Intervine părintește, înțelept, El nr. 5, scoțîndu-l pe El nr. 1 din echipă. O

suferință mocrnită exteriorizată în trei melodii îi cuprinde pe El nr. 1. Între timp la cabană mai apar Rică Răducanu (singurul cu oarecare haz), un El nr. 6 (vînător sau supporter sau numai Nae Lăzărescu, de la caz la caz), fetele de la balet ce încearcă să danseze, dar renunță, deoarece vine happy-end-ul cînd El nr. 1 este introdus în echipă, echipa cîștigă în ultimul minut, poștărița îl fericește pe El nr. 2 (care tocmai înscrisesse golul victoriei) etc. Și, cu excepția lui Nae Lăzărescu, plecat să se schimbe cu o clipă mai devreme decît ceilalți, toți mulțumesc la rampă spectatorilor care n-au ațipit încă.

Cam acestea ar fi liniile directe ale „tramei” spectacolului de la grădina „Boema”. La realizarea acestui „meci” fără onoare și-au dat, printre alții, cu piciorul la roluri: George Mihalache și Nae Roman (textieri), Cristina Dinulescu (coregrafia), George Enache, Al. Lulescu, Ion Marinescu, Ioana Casetti, Camelia Mitoșeru, Nae Lăzărescu (interpreți), Nicolae Dinescu (regia artistică).

Cît privește reacțiile publicului, e de-a-juns, cred, să pomenesc replica unui El (cam 50 de ani, vădit nervos) către o ea (cam tot ațîția, vădit soție), replică auzită la ieșire: „Nu ți-am spus, dragă, că era mai bine să mergem la un spectacol de revistă”

IOAN GROȘAN

CITATE SURESCITATE

„...există în poezia modernă cite un personaj care încearcă să reînsuflească haosul pămintesc (după potopul de suferințe, temeri, mizerii etc. ale epocii) prin versuri limpezi, esențiale, „caste”, născute din pietre și nu din „carne de om”, aduse la suprafață dintr-o lume unitară, armonioasă, care părea pierdută pe vecie.”

„Un «timp etern» și un «timp concret» guvernează în poezia sa haosul și geometria formelor (mai degrabă geometria, Murilo Mendes fiind în permanență preocupat de echilibru.”

„Jocul formelor, metamorfozele, convergența lumilor, Unitatea, sînt leitmotive de multe ori teoretizante, discursive.”

„...gigantul din Guatemala și alte fantasmе dau poemelor lui Murilo Mendes un aer palpitant, stufos, în fine viu, combătînd stilul prozic în care stă uneori să cadă din pricina marii încrederi în concepte.”

(Grate Tartler — Castitatea poeziei, România literară nr. 35, 1 septembrie)

„Din contururile sarcastice ale caricaturii, lumea comediei lui Tudor Popescu se desprinde surprinzător de vie — de exact, mai bine spus, ea neputînd fi, de fapt, nici vie nici viabilă, incriminarea îi vizează nu numai pe eroi, ci și, sau mai ales, toleranța noastră, comoda ignorare a unor „mici nereguli”, ușoarele „inadvertențe” pe care, nesancționîndu-le, le favorizăm.”

„Distribuția este alcătuită pe criteriul și condusă către umorul exploziv, specuîndu-se în acest sens fiecare gest și fiecare cuvînt.”

(Cristina Dumitrescu — Milionarul sărac, Teatrul, nr. 7-8, 1983)

EXPOZIȚIA DE CARICATURĂ ROMÂNEASCĂ LA VARSOVIA

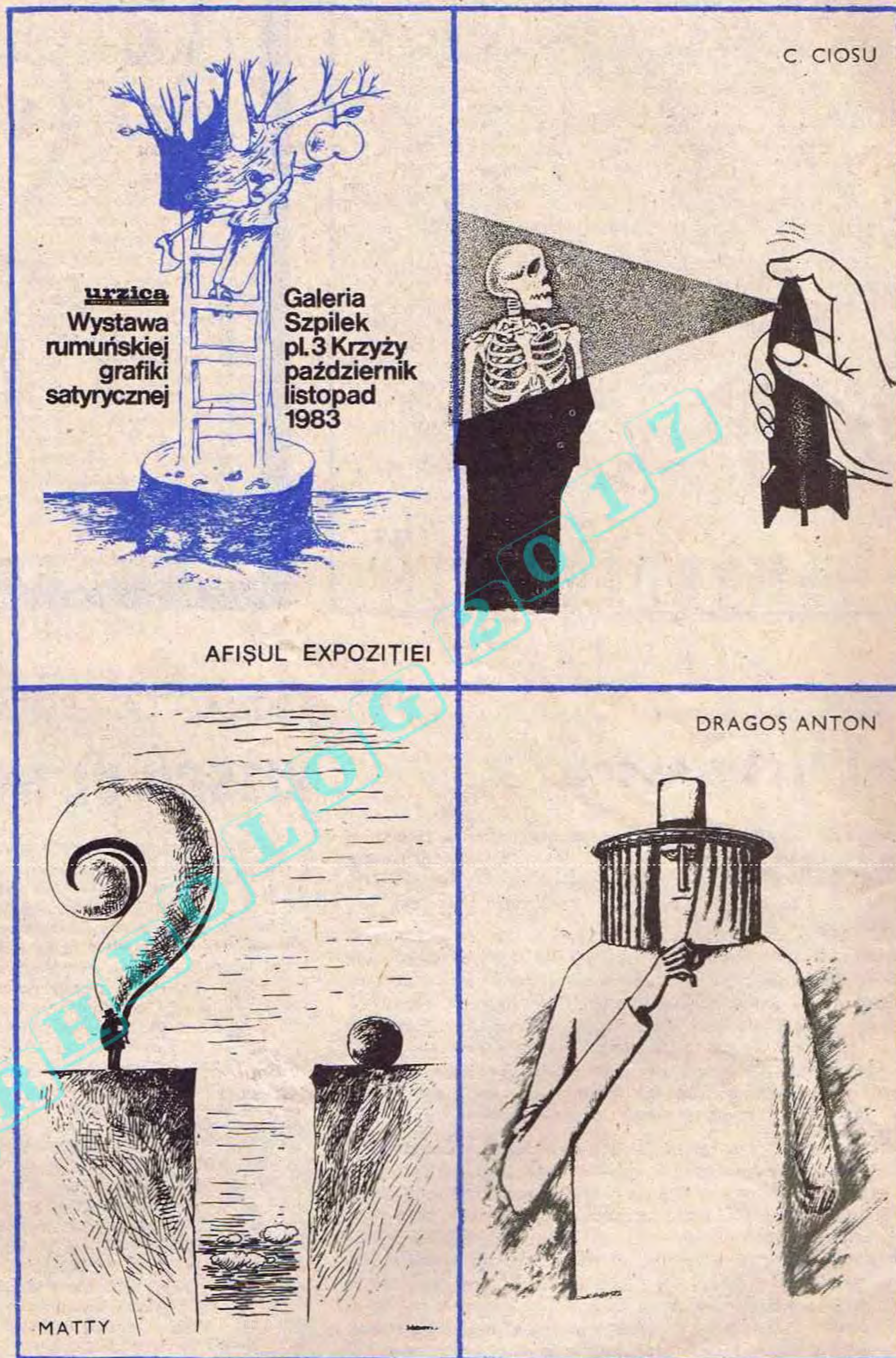
La un salon de grafică satirică se vine, de regulă, fie din plăcere, din curiozitate, fie, mai rar, din obligație care - și ea - se transformă, pe parcurs, în bună dispoziție. Judecând după afluența de public de la Galeria revistei „Szpilki”, după vesela animație declanșată la contactul cu lucrările de pe simeze, cred că nu greșesc afirmând că Expoziția românească de caricatură deschisă de noi în capitala Poloniei a satisfăcut gustul fiecărei categorii de vizitatori amintiți și pe toate la un loc! Ba, dacă e să folosim ca argument remarcă directorului Muzeului caricaturii din Varșovia, **Eryk Lipinski** - și de ce n-am folosi-o? -, „excelenta selecție de desene oferită de „Urzica” încintă ochiul, ascute spiritul și probează, o dată în plus, că esența umorului trebuie căutată nu în mușchii care declanșează râsul, ci în mintea care gindește rîzind”. Alături de la aprecierea de mai sus pe aceea a reputatului publicist și om de teatru **Witold Filier**, redactorul șef al publicației gazdă, și anume că „demonstrația de profesionalism artistic și de rafinament umoristic este atât de evidentă, încît ne obligă la o replică poloneză, în România. Ca să nu rămînem datori!”, putem considera „excursia” grafică a colaboratorilor noștri pe malul Vistulei ca un moment cultural de referință. Dealtfel, în chiar seara următoare vernisajului (25 octombrie), televiziunea a transmis un amplu reportaj, agrementat cu numeroase reproduceri de caricaturi, titlul acestuia, „Zimbete românești în toamna varșoviană”, sugerînd întocmai ambianța de la Galeria „Szpilki”.

Așa cum prevăzusem, clou-ul expoziției l-au constituit cele aproximativ 20 de lucrări - din peste 70 expuse - încununate cu importante premii internaționale. Asupra lor s-au oprit îndelung nu numai carul de reportaj T.V. sau aparatele de fotografiat, ci și privirile specialiștilor. De pildă, antrenat într-o discuție despre creația lui Eugen Taru, Mihai Stănescu, Nell Cobar, Constantin Ciosu, Octavian Covaci, Pavel Constantin, Helga Unipan, Leonte Năstase etc, am fost plăcut impresionat să-l aud pe consilierul **Jan Slovinski**, șeful departamentului cultural din Ministerul de externe, intervenind cu o replică concludivă: „Este un recital grafic oferit de așii umorului românesc!” Iar cunoscutul scriitor **Antoni Marianowicz**, la fel de succint, dar spiritual, cum îl știam din lecturi, a ținut să remarce: „Fiecare desen din expoziție conține miezul unei schițe umoristice care... nu se poate scrie. Poantele grafice sînt atât de ingenioase, încît n-aș avea cuvînt!”

Cu 44 de expozanți și cu lucrări abordînd o tematică social-politică extrem de diversă „Salonul românesc de caricatură - opina ambasadorul țării noastre la Varșovia, **Ion Cosma**, prezent la manifestare împreună cu membri ai ambasadei - mi se pare exemplar prin puternica sa angajare în actualitate și aș evidenția îndeosebi caricaturile antirăzboinice, foarte sugestive și foarte avertizatoare în ceea ce privește pericolul nuclear”.

Iar noi vom încheia nu cu o impresie personală - se subînțelege, nu? -, ci cu o informație de ultimă oră: programată inițial pentru două săptămîni, expoziția „Urzicii” va rămîne deschisă - ne anunță organizatorii - toată luna noiembrie.

MANOLE AUNEANU

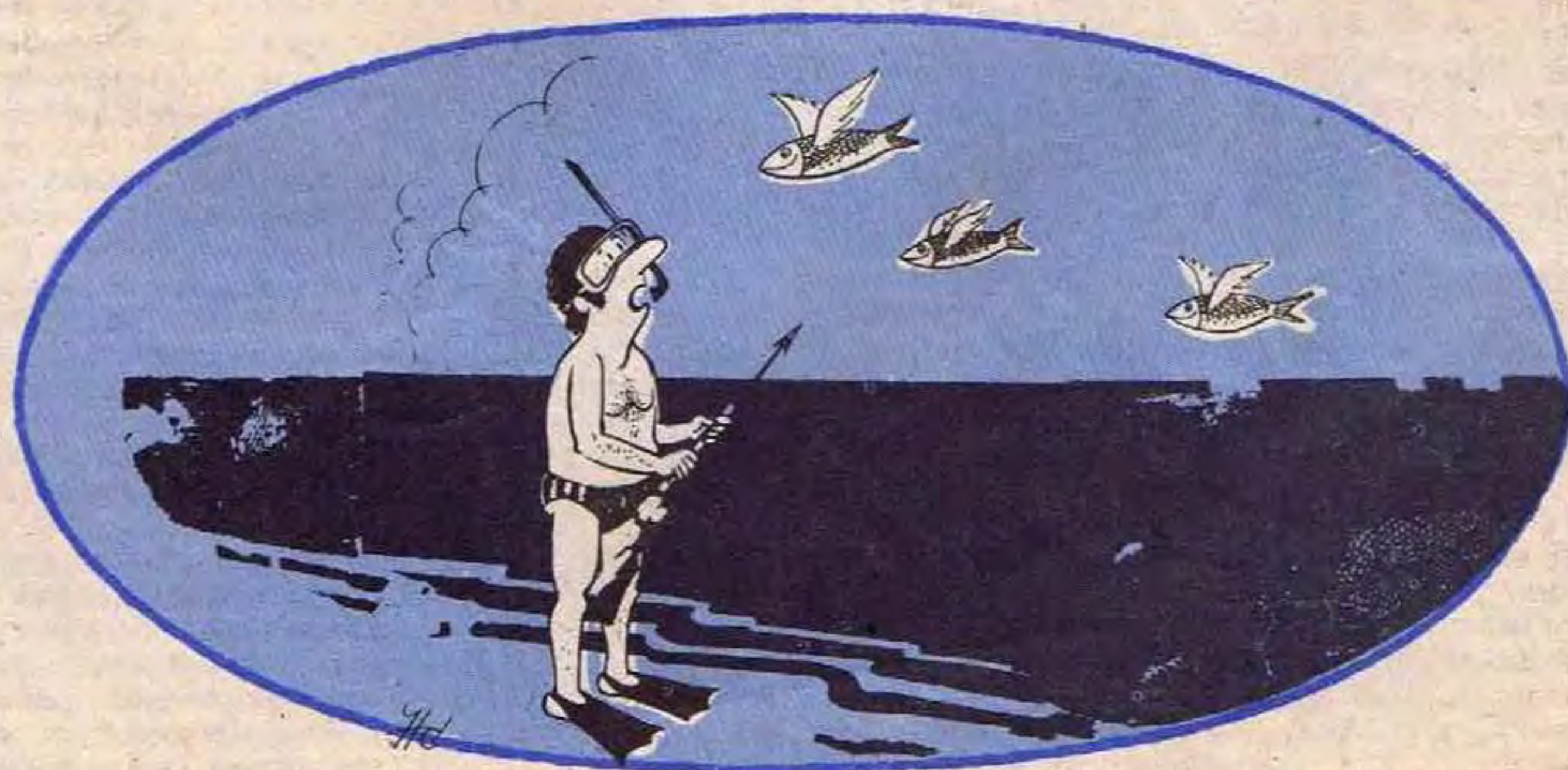
urzica
Wystawa
rumuńskiej
grafiki
satyrycznej

Galeria
Szpilek
pl.3 Krzyży
październik
listopad
1983

AFIȘUL EXPOZIȚIEI

DRAGOȘ ANTON

MATTY

CH. CHIRIAC

TRIUNGHIULAR
CENACLIST
DUNĂREAN

Trei cenacluri de umor, din trei orașe dunărene, purtând fanioanele a trei județe, și-au dat întâlnire cu un grup de șase redactori și colaboratori ai revistei „Urzica”, la sediul Clubului I.C.M.J.-Brăila. Vajnicii marinari ai umorului care au întreprins această inedită călătorie, băieți tineri și plini de voioșie (femele, evident, au lipsit considerind dumnealor că le-ar purta ghinion) sînt membri ai cenaclurilor „Verva”-Galați, și „Haz”-Tulcea, gazda fiind Cenaclul „Ciulinii Bărăganului” aflat în ospitaliera radă a Clubului unde a avut loc întâlnirea. Pămîntenii, adică cei sosiți cu trenul și nu cu vaporul, delegații „Urzicii” cu alte cuvinte, au fost scriitorii Nicolae Stoian, Constantin Georgescu, Stelian Filip, Marius Tupan, subsemnata, caricaturistul și epigramistul Alexandru Clenciu.

Scopul întâlnirii s-a concretizat însă în desfășurarea programului foarte riguros întocmit de gazde. De la gară am ieșit direct în sala de ședințe, deși oboseala călătoriei risca să ne facă nedorit de pașnici. Cu toate acestea discuțiile pe marginea lecturilor reprezentanților gălățeni, tulcenii și brăilenii au fost vii și, sperăm, fructuoase. Cutezătorii, care nu s-au sfiit să înfrunte furtuna de critici, după ce Lică Barbu (Brăila) a încălzit spiritele printr-o „Introducere” adecvată momentului, au fost Dan Căpruciu cu proză și Constantin Cristian cu epigrame din partea „Vervei” Galați, Pompiliu Comșa (președintele cenaclului) și Ilie Gheorghe cu proză și aforisme din partea cenaclului tulcean „Haz”, Mihail Agrigoroaie cu versuri, Ionel Jecu cu proză și Condruf Păun cu epigrame, pluton brăilean încheiat, în mod fericit, cu un crochiu intitulat, nu întâmplător, „La șezătoare”, de Gheorghe Mușat. În continuare s-au analizat lucrările citite, s-a vorbit despre condiția fabulei, despre normele obligatorii ale epigramei, despre reflectarea artistică a realității și poziția scriitorului față de această realitate. Considerăm că șe-

dința de lucru a fost, cum se spune în termeni actuali, fructuoasă și nu mai rămîne decît să se concretizeze în lucrările viitoare pe care le vom primi la redacție.

A doua zi întreaga flotă a „vedetelor” din cele trei formații, și cu „Urzica” patru, a evoluat în sala de festivități a „Fabricii de bere” din Brăila.

A mai fost vizitat Șantierul 2 Construcții din cadrul ICMJ lot Călărăși, și a fost vizionată o foarte utilă expoziție de caricaturi, în aer liber, cu referiri concrete, intitulată „Caravana cu caricaturi — Stop Accident!” realizată de caricaturistii Lică Barbu și Radu Buia — Rub, din cadrul cenaclului „Ciulinii Bărăganului”.

Șezătoarea literară de la Fabrica de bere a fost spuma manifestărilor zilei.

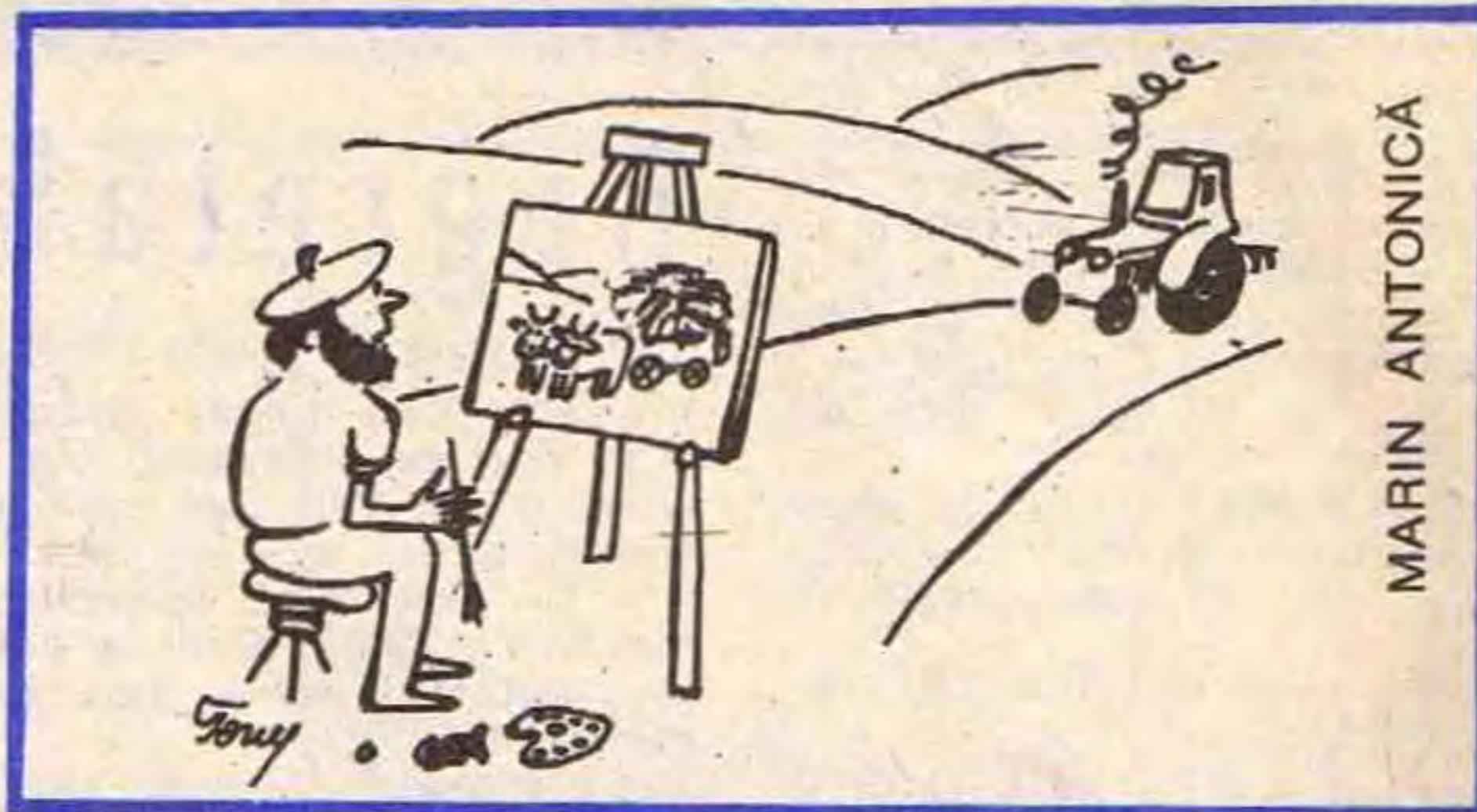
În cea de-a doua zi, întregul efectiv de umoriști s-a deplasat la stațiunea de agrement „Blasova”, unde a avut loc o discuție, de jos în sus, adică membrii cenaclurilor și-au exprimat doleanțele, observațiile critice și au venit cu propuneri judicioase în sprijinul îmbunătățirii revistei.

În concluzie, nu putem încheia rîndurile de față fără a mulțumi organelor de partid, comitetului sindicatului I.C.M.J. Brăila, al cărui președinte, tovarășul Gheorghe Moșescu s-a aflat alături de noi pînă în clipa plecării precum și inimoșilor factori culturali, directorul Clubului Gheorghe Mușat și președintele cenaclului „Ciulinii Bărăganului”, Marin Antonică.

Se poate deci conchide, fiindcă aceste întâlniri tot au coincis cu o mare manifestare sportivă, că triunghiularul cenaclist dunărean și-a atins ținta din toate unghiurile de vedere.

RODICA TOTT

P.S. Am auzit numai cuvinte bune despre ziarul local „Înainte”, care oferă cenaclului brăilean, cu generozitate, spațiul necesar afirmării.

MARIN ANTONICĂ

ÎNCLINAȚIE

ION MANEA Galați

Între, șovăitor
Într-un laborator
(de psihologie)
Un iepure.
Nu-mi faceți și mie
o testare?
Știți...
Poate-mi găsiți
Vreo oarecare

apținudine
iepurească...
Să-mi crească
Prestigiul pîntre contrași...
Și i se spuse după testare:
— Ați
Dovedit spre fugă aplecare...
— Ce bine-mi pare, ce bine-mi pare!
Ah,
O să execut o fugă... de Bach!

EPIGRAMA

CONSTANTIN CRISTIAN Galați

Definiția curajului
Susțin ne-ndurător zicala
Oricui ar vrea s-o contrazică:
Curajul este îndrăzneala
De-a spune sincer că... ți-e frică.

Fotbalistică
Conștient se antrenează
Dînd uzinei larg ocol:
Toți colegii lui luerează
El e însă om... de gol.

Simbăta bișnițarului
Mai cred destui într-un destin
Că simbăta le curg belele,
Dar lui i-a mers și azi din plin,
Vînzînd pe-ascuns trei ceasuri... rele.

CAȚELUL

Casa pe care o cumpărase era destul de bună. Își luase tot mobilierul necesar, aranjîndu-l cu mult gust. Apoi își puse la punct curtea despărțind-o într-o grădină și locuri pentru depozite, magazii... Totul fusese aranjat și pus la locul lui. Totuși, Mihalache uitîndu-se în jur simți că îi lipsește ceva. Într-o zi umplu și acest gol, aducînd acasă un cățel. Îl legă cu un lînțug, apoi îi făcu o cușcă în care să stea la adăpost. Bineînțeles, nu uită să scrie afară pe poartă obișnuitul anunț: „Ciine rău”. După puțin timp, primi acasă vizita unui coleg de muncă. Cățelul de cum îl văzu începu să latre furios smucîndu-se în lanț. Mihalache încercă să-l domolească cu vorbe dojenitoare. Maria, soția lui, sări și ea, doar-doar s-o liniști. Dar ți-ai găsit? Cățelul lătra și mai furios.

— Da' rău s-a mai făcut!, exclamă oaspetele.
— Știi tu că nu putea să te înghită nici la uzină. Vino mai des pe la noi și poate vei reuși pînă la urmă să te împrietenești cu el, îl sfătui Mihalache.

Trecuseră cîteva zile de la această întîmplare. Într-o după-amiază opri în fața porții un ARO. Din autoturism coborî un îns care îl chemă pe Mihalache înapoi la uzină, deoarece trebuia forjată imediat o piesă, iar cei din schimbul doi nu prea se pricepeau. Mihalache se îmbracă și plecă. Soția lui, de cum văzu că vine cineva, alergă lute să țină cățelul să nu facă iar tărăboi. Curios lucru, acesta nu schiță nici un gest de furie. Ba din contră, tot timpul se gudurase pe lîngă noul sosit scheunînd prietenos. Soția rămase nedumerită. De ce se făcuse dintr-odată cățelul așa de blînd? După plecarea autoturismului căută să afle un răspuns, dar nu reuși.

Tîrziu, cînd soțul ei se întoarse de la uzină, ea îl aștepta cu lumina aprinsă.

— Ce-i cu tine, dragă? De ce nu te-ai culcat pînă acum? o întrebă Mihalache de cum intră.

— Nu pot să dorm. Te-am așteptat să te întreb ceva în legătură cu cățelul.

— „Cu cățelul”? Se miră Mihalache repetînd vorbele soției. Ei, ce-i cu el?

— Este un cățel ciudat. Cînd a venit acum cîteva zile un coleg de-al tău, era să-l rupă. Și astăzi cînd a venit altul n-a zis nici pîs. De ce? Mihalache oftă și spuse:

— L-am adus acasă de la uzină, unde nu-l putea suferi nimeni.

— Nu-l suferea nimeni?!?

— Da, pentru că, era cățelul șefului. Iar cel care a venit astăzi era șeful.

— Daaa!

— Și pe colegul meu nu putea să-l vadă, pentru că el a susținut cu tărie în ședință să dispară toți cățelei din uzină.

IONEL JECU Brăila

Desene de Al. Clenciu

DAN CĂRPUCIU

POMPILIU COMȘA

ZIMBIND DE-O AMINTIRE

VICTIMĂ CU VOIE

Era anul 1931 și folcloristul Gh. N. Dumitrescu-Bistrița aștepta de trei zile o audiență la primul ministru, Nicolae Iorga, pentru a cere un ajutor financiar în vederea tipării revistei conduse de el, „Izvoarașul”. Cum ilustrul istoric era asaltat din toate părțile, folcloristul a recurs la un șiretlic, cu ajutorul unui șef de cabinet. Acesta l-a ajutat să se strecoare în biblioteca profesorului, știind că Iorga își petrece o mare parte din timp în apropierea cărților, și l-a instruit cum să abordeze subiectul.

La câteva ore de la instalarea inamicului în bibliotecă, Nicolae Iorga, aproape turmentat după o zi grea, a intrat aici și s-a răsturnat în fotoliu.

— Vă rog să-mi iertați îndrăzneala... a început folcloristul cu timiditate, apărind de după un raft.

N-a avut însă timp să-și termine scuzele, fiindcă Nicolae Iorga s-a ridicat în picioare și, cu mâinile sus, trecând la perete, a întrebat:

— Cît vrei?

— Știi, nu se putea altfel, a continuat folcloristul...

— Știu, știu, a simulat un tremur profesorul, cît vrei?

— O mie.

— Fie și trei. Sînt în sertarul de la birou, primul din stînga. Ia-i și cruță-mi viața!

— Viața „Izvoarașului”, a murmurat folcloristul, care nu s-a lă-

sat de mai multe ori invitat.

Uimit de scena comică în care fusese un actor fără voie, Gh. N. Dumitrescu-Bistrița a căutat șeful de cabinet care-i înlesnise intrarea în bibliotecă și i-a povestit pățania.

— Profesorul fusese avertizat de prezența dumatăle, i-a dimisnat folcloristului meritele sale de țîlhar, și de-aceea a luat rolul victimei. Într-o asemenea perioadă istorică, sprijinirea unei reviste de către guvern ar fi fost o lipsă de orientare politică. Călea asta era cea mai convenabilă profesorului.

N. IORGA

Desen de M. Gion 1937

MARIUS TUPAN

GIUSEPPE NAVARRA

IDILĂ CITADINĂ

Vecinul - evident,
cel de apartament
(ins pe care nu-l alegi, ca o consoartă,
ci ți-este conferit de soartă),
din foarte liniștitul nostru bloc
audiază la această oră o simfonie,
și cred că faptul se petrece la bucatărie
(cel puțin, de-acolo răzbat acele sunete
suave, alternate cu tunete);
la celălalt vecin
(din partea cealaltă),
pe un motiv ce, pare-mi-se, diferă puțin
și într-o tonalitate
n-aș zice tocmai înaltă,
cloncâne un curcan nevrozant,
pripășit pe-aici, bănuiesc, ca flotant,
în vreme ce eu, plasat la mijloc,
bîntuit de fatalitate, ori de noroc,
fulgerat de un șoc extatic ascult
(originalitatea mă paște de mult
și parcă din ce în ce mai avan),
Schubert cu solo de curcan.

OVIDIU GENARU

CAFENEAUA SUBIECTELOR

● Vedeți hala aceea imensă? La prima vedere ați crede că-i un hangar de avioane. Dar nu, este depozitul nostru de condici de reclamații!

● „...cum spuneam în laconica dare de seamă...”
Așa ceva nu există!

● Nudistele stînd la coadă pentru o frunză.

● Nu se mai poartă mătasea naturală. Nu mai suportăm viermii.

● Chimistul a zîmbit mephistofelic și a spus: „Viitorul aparține vinului sintetic!”

Desen de Gh.D. Constantinescu

Al. Glenciu SEPTUAGENAR

*Ins cu atribute fine,
Dar cam „tainic”, din păcate:
Șaptezeci de ani deține
și nu vrea să ni-i arate!*

GIUSEPPE NAVARRA

*Epigramist și caricaturist,
Ferment de-apururi viu, nu biete moaște,
E Glenciu personaj renașcentist,
Ca și la șaptezeci de ani renaște...*

NICULAE STOIAN

Nu
le-am
inventat noi

GREȘELI FATALE

Un spărgător experimentat din Vancouver (Canada) pusese ochii pe o vilă elegantă și, înarmat cu trusa de lucru, trecuse la fapte. Acțiunea lui nu a fost însă încununată de succesul scontat mai întii pentru că proprietarul se afla în casă și, pe deasupra, se întimpla ca el să fie un campion de box categoria grea, actualmente reprofilat pe karate. Când hotul a reușit în sfârșit să-și vină în fire, se afla în pat, la infirmeria închisorii.

SPECTACOL GRATUIT?...

În fața unui elegant hotel de pe plaja Mar del Plata, o tinăra și frumoasă femeie a început tam-nesam să-și scoată pe rînd toate piesele de îmbrăcăminte, spre plăcuta surpriză a trecătorilor care s-au oprit plini de interes. Tinăra a început apoi operațiunea inversă după care, nepăsătoare la aprecierile exprimate de „spectatori”, a dispărut la fel de inexplicabil. Când însă mulțimea de gură-cască a început să se împrăștie, nu puțini au fost cei care au observat că le lipsea portofelul. Explicația e că improvizata „actriță” era asociată cu cîțiva pungași de buzunare care făceau direct „incasărilor”.

LA PLIMBARE

La Londra, dintr-un magazin cu expoziție și vânzare de animale au evadat, la începutul verii, patru șopîrle mari, doi boa constrictori și opt pitoni care încă nu s-au întors la sediu pînă acum. Deși proprietarul dă asigurări că sînt viețuitoare pașnice, poliția continuă să le caute.

CONCERT NEOBIȘNUIT

Un teatru de suburbie din New York anunța nu de mult următoarele: „Diseară la orele 21 recitalul extraordinar al pianistului Kirk Hurok, autorul celebrei Sonate pentru doi cîini și pian”. Curioșii care au plătit intrarea au avut un spectacol unic: alături de compozitorul care își interpreta cu dăruire partitura de pian au apărut doi dulăi vajnici dintre care unul lătra iar celălalt scheuna. Rapida intervenție a poliției din cartier a curmat cu hotărîre originalul act artistic. (E.C.)

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

NICULAE STOIAN, Redactor șef,

MANOLE AUNEANU, Redactor șef adj., GH. D. CONSTANTINESCU, ILEANA GĂRBACI, NICOLAE GĂRLEA, LUCIA ILLES, ROMEO ION, A. POCH, ION TIPSIE, IOSEF TOTH, RODICA TOTT, MARIUS TUPAN

urzica

STR. BREZOIANU NR. 23-25 TEL. 14 28 15

PENTRU STRĂINĂTATE, ABONAMENTE-LE PRIN ILEXIM — DEPARTAMENTUL EXPORT-IMPORT PRESĂ, BUCUREȘTI, STR. 13 DECEMBRIE NR. 3 P.O.BOX 136-137, TELEAX 11 226

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘINTEII” (44601)

Prezentarea artistică: A. POCH

Retrospectiva Eugen Taru

PATIMA LUCRULUI BINE FĂCUT

În desenul lui Eugen Taru se pot număra cum trebuie atât încântările, cât și virtuțile marelui talent. Fiindcă talentul net împarte lumea în două: unui cu convingerea că tot ce desenează Taru se cheamă stil, alții cu părerea că e vorba de manieră. Era nevoie de această expoziție de la Dalles, ca să pricepem că, înainte de a fi stil ori manieră, grafica lui Taru e o operă. Puțini graficieni de merit ar izbuti să adune pe panourile unei galerii mai cuprinzătoare O OPERĂ, o sumă de lucrări importante, adică, având — din tinerețe și preț de o viață — nu numai caracter, fiindcă în multe cazuri caracterul se manifestă inocent, exact ca instinctul, ci și farmec, și simpatie la ființa umană, și haz implicit, născînd parcă din toate: din linie, din felul în care e arhitecturată imaginea, din culoare, chiar. Ce te șochează la o planșă semnată de Taru e ștaiful ei. Un meșteșug foarte elaborat, o peniță de caligraf împărătesc, o nevoie de impecabil atât de presantă încît tu, omul care consideri caricatura și, în general, desenul cu statut ironic din tipăriturile curente cu oarecare condescendență, rămîi uimit. Nu credea să fie nevoie de o asemenea muncă, de o asemenea șlefuire!

Reversul medaliei ar fi acesta: un lucru, care — din pricina deosebitei sale originalități și al unui profesionalism arbitru — ajunge să se instituționalizeze, produce la public un soi de saț. Avem de-a face, firește, cu un paradox: pe lângă un desen de Taru treci mai repede, tocmai pentru că e „un Taru”, pentru că ai sentimentul de a-l mai fi văzut, de a-l fi inventariat cu afectul. Să băgăm de seamă însă că astfel de suceli psihologice nu înregistrăm la fitecine, că numai un ironist de rasă lui Taru putea să ne înzestreze cu idei și întrebări cardinale.

Retrospectiva de la Dalles face nota a cinci decenii de savantă clovnerie. O notă foarte încărcată și care dovedește, dacă mai era nevoie, că meseria de humorist e deservită de o seamă de caricaturiști cu har puțin și grabă multă, dar înobilată de artiști precum Eugen Taru, cu suris natural și patima lucrului bine făcut.

TUDOR OCTAVIAN

IMOBILISMUL BIROCRATULUI

